

РЕШЕНИЕ

№ 3037

гр. София, 07.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав, в публично заседание на 20.09.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **3217** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 79, ал. 1 от Закона за българските лични документи(ЗБЛД).

Образувано е по жалба на А. Д. П., в качеството му на управител на „Транскомерс-98” ООД от гр.С. срещу Заповед № ЗДС-1931/11.03.2010г., издадена от З.-Д. на Столична дирекция на вътрешните работи, с която му е наложена принудителна административна мярка по чл.75, т.5 от ЗБЛД. В жалбата се твърди, че оспорвания акт е незаконосъобразен, тъй като в период на година и половина след уведомяването на жалбоподателя за вменените му задължения на дружеството, същият многократно е напуснал страната и не се е укрил.

Ответникът – З.-директор на С., редовно призован не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд - С.-град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Не се спори между страните, че към 11.03.2010г./датата на издаване на оспорваната заповед/ дружеството, чийто управител е жалбоподателят е било длъжник по изпълнителни дела № 3067/09.09.2008г. и № 3143/30.09.2008г. по описа на сектор „Събиране”, офис „О. К.” при ТД-НАП-С. –град за сумата от 67 638,34лв.-главница и лихва, видно от приложеното по делото постановление за

налагане на принудителни обезпечителни мерки № 175 от същата дата, като към 29.09.2009г., видно от приложеното по делото искане за налагане на принудителни административни мерки. Във връзка с горното публично задължение на жалбоподателя са наложени обезпечителни мерки на основание чл.195, ал.1 ДОПК вр. чл.201-107 ДОПК от публичен изпълнител при ТД-НАП-С.-град, с които е наложен запор на банковите сметки на дружеството във всички лицензирани банки, но видно от отговорите на банките, по сметките на жалбоподателя липсват средства или има недостатъчно авоари.

С писмо с изх. № 18—77-58-92/04.02.2010г. от публичен изпълнител при ТД-НАП –С.-град до ДНСП „Български документи” при ОДП-С. е адресирано искане за налагане на принудителна административна мярка спрямо А. Д. П. по реда на чл.75, т.5 ЗБДЛ, вр. чл. 182, ал. 2, т. 2, буква "а" и по чл. 221, ал. 6, т. 1, букви "а" и "б" от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. В искането са описани действията, предприети от публичния изпълнител във връзка с обезпечаване и събиране на вземането, както и се уведомява административния орган, че дружеството-длъжник не притежава активи, в т.ч. недвижими имоти и вземания към трети лица, с които да обезпечи задължението си.

Със Заповед № ЗДС-1931 от 11.03.2010г. З.-Д. на С. е наложил на А. Д. П. принудителна административна мярка "забрана за напускане на страната", съгласно чл. 75, т.5 от ЗБДЛ.

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 23.03.2010 г. Жалбата срещу заповедта е подадена в Административен съд-С. град чрез административния орган на 01.04.2010г. Следователно, срокът за оспорване на административния акт пред съда, съгласно чл. 149, ал. 1 от АПК е спазен.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира, че жалбата е допустима - подадена е в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК и от лице, което има право на оспорване по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 1 от ЗБДЛ, принудителните административни мерки по чл. 76 от ЗБДЛ се прилагат с мотивирана заповед от министъра на вътрешните работи или от упълномощени от него длъжностни лица да упражняват правомощията по този раздел, като тези правомощия в конкретния случай следват по силата на заповед рег. № Из- 1903/21.10.2009 г., издадена от Министъра на вътрешните работи. Следователно, заповедта, с която на жалбоподателя е наложена мярка по чл. 75, т.5 от ЗБДЛ, е издадена от компетентен орган.

Спазена е предвидената от закона писмена форма, въпреки че липсват данни жалбоподателя да е уведомен за започналото административно производство срещу нея по чл.75, т.5 ЗБДЛ съобразно правилата на чл.26, ал.1 АПК, с оглед упражняване правото му на възражение. Тава, обаче, не съставлява съществено нарушение на производствените правила при постановяване на оспорената заповед, тъй като не рефлектира върху съдържанието на материализираното в нея волеизявление. Дори да е допуснал нарушение на

административно-производствените правила, като не е уведомил жалбоподателя за образуваното административно производство и не му е дал възможност да направи възражения, това нарушение на административния орган не е съществено, тъй като не е нарушено правото на защита на жалбоподателя. Същият е оспорил в законовия срок заповедта пред съда, където е разполагала с процесуална възможност да представи доказателства и да оспори фактическите обстоятелства в административния акт.

Съгласно чл. 75, т. 5 ЗБЛД, не се разрешава напускане на страната, а паспорти и заместващи ги документи не се издават на лицата, за които е поискана забрана по реда на чл. 182, ал. 2, т. 2, буква "а" и по чл. 221, ал. 6, т. 1, букви "а" и "б" от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Нормата на чл. 75, т. 5 от ЗБЛД е императивна и овластява административния орган да приложи мярката във всички случаи, когато има съответно искане. В случая е налице такова искане от компетентен орган по смисъла на чл. 221, ал. 6, т. 1 ДОПК - публичният изпълнител по повод на образувано изпълнително производство.

В тази хипотеза административният орган действа при условията на обвързана компетентност и е длъжен да изпълни направеното по реда на ДОПК искане без да преценява наличието на задължение. Не е в правомощията на административния орган да преценява валидността на актовете, въз основа на които е направено искането за налагане на ограничителната мярка.

Кумулативно предвидените в чл. 75, т. 5 ЗБЛД предпоставки за налагане на ПАМ са: 1. парично задължение към държавата; 2. размерът на което е над 5 000 лева и 3. качеството на длъжник или на член на контролен или управителен орган на длъжника юридическо лице. Ето защо, след като е сезиран с искане от компетентен орган, административният орган трябва да прецени към датата на издаване на заповедта всички елементи от фактическия състав на основанието за налагане на ПАМ по чл. 75, т. 5 ЗБЛД: относно субекта на задължението в случая безспорно се установява, че ПАМ е наложена на жалбоподателя в качеството му на управител на „Транскомерс 98” ООД/дружеството-длъжник/ т.е. налице е едно от предвидените в нормата на чл. 75, т. 5 ЗБЛД кумулативно основание. Налице са и останалите две предпоставки, а именно задължение към държавата по СД № 2218-15280078/31.03.2008г. и по СД № 2218-0926733/13.08.2008г., по които задължението на жалбоподателя е в общ размер 67 638,34 лв., което обстоятелство не се оспорва от жалбоподателя. Освен това жалбоподателят не е ангажирал каквито и да било доказателства за погасяване на задълженията си изцяло или за извършени частични плащания, както и не сочи надлежно обезпечение на задълженията си.

Смисълът на забраната за напускане на страната е да мотивира членовете на управителните, респективно на контролните органи на юридическо лице, което има данъчни или други публични задължения, да проведат стопанската политика на дружеството по начин, че то да погаси тези задължения. Целта на ПАМ е да се стимулират органите на юридическото лице - длъжник да организират дейността на дружеството, така че да бъдат погасени задълженията

му към фиска. Установяването на горепосочените елементи от фактическия състав на мярката по чл. 75, т. 5 ЗБЛД, съобразно чл. 142, ал. 1 АПК следва да се извърши към момента на издаването на оспорената заповед, което видно и от мотивите на оспорената заповед административният орган не е сторил.

С оглед горното и след като се установи наличието на предвидените в разпоредбата на чл. 75, т.5 от ЗБДЛ кумулативни условия, издадената от административния орган заповед, с която е наложена ПАМ на посоченото основание се явява законосъобразна, поради което жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

Водим от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд - С.-град, I отделение, 7 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Д. П., в качеството му на управител на „Транскомерс-98” ООД от гр.С. срещу Заповед № ЗДС-1931/11.03.2010г., издадена от З.-Д. на Столична дирекция на вътрешните работи, с която му е наложена принудителна административна мярка по чл.75, т.5 от ЗБЛД.

Решението подлежи на касационно оспорване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Преписи.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: